

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

19 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Cantemir din 22 decembrie 2015 și deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 12 aprilie 2016, declarat de avocatul Serghei Rusev în numele inculpatului

Ceban Constantin Andrei, născut la 25 mai 1987, originar și locuitor s. Leca, r-nul Cantemir.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 23.04. - 22.12.2015;

Instanța de apel: 18.01. - 12.04.2016;

Instanța de recurs: 29.06. - 19.10.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Cantemir din 22 decembrie 2015, *pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală*, Ceban Constantin a fost recunoscut vinovat și condamnat:

- în baza art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani 8 luni închisoare;
- în baza 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare;
- în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani 4 luni închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a fost stabilită pedeapsa definitivă 6 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Dimitrenco Serghei, însă hotărârile judecătorești în privința acestuia nu se contestă.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat *in fapt* că, la 21 februarie 2015, aproximativ la ora 21:00, aflându-se pe traseul R-37 între satele Cania și Porumbesti, r-nul Cantemir, în preajma unei fântâni numită „Fântâna lui Busuioc”, inculpații Ceban C. și Dimitrenco S. împreună și prin înțelegere prealabilă, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică, fără nici un motiv, l-au maltratat pe cet. Axenti O., locuitor al s. Porumbesti, r-nul Cantemir, aplicându-i multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste corp, cauzându-i leziuni corporale neînsemnate, după ce, continuându-și acțiunile criminale, l-au dezbrăcat de haine pe cet. Axenti O. și l-au abandonat pe câmpul agricol din imediata apropiere a „Fântânii lui Busuioc” intenționat, cu bună știință, fără ajutor, într-o stare periculoasă pentru viață în condiții meteorologice de iarnă, ultimul fiind lipsit de posibilitatea de a se salva din cauza stării de neputință, în rezultatul cărui fapt a

survenit decesul lui Axenti O. de hipotermie, fiind depistat nemijlocit în dimineața zilei de 22 februarie 2015, dezbrăcat la locul abandonării.

Tot în seara de 21 februarie 2015, prin exces de autor inculpatul Ceban C., în mod deschis a sustras de la Axenti O. un telefon mobil model „BOVOIN-M49” la prețul de 800 lei.

3. Succesorul părții vătămate Axenti Ioana, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, prin care lui Ceban C. să-i fie stabilită o pedeapsă definitivă prin cumul total de pedepse aplicate, deoarece inculpatul a depus declarații contradictorii, fapt prin care nu a conștientizat cele săvârșite.

3.1. Inculpatul Ceban Constantin, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care în temeiul art. 364¹ Cod de procedură penală, să-i fie stabilită pedeapsa în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, sub formă de amendă, iar în baza art. art. 163 alin. (2) lit. b), 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa la limita minimă a sancțiunii normelor vizate, iar potrivit art. 84 Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, pedeapsa definitivă să-i fie stabilită sub limita minimă prevăzută de legea penală și ținând cont de prevederile art. 90 Cod penal, executarea pedepsei definitive să fie suspendată condiționat pentru o perioadă de probațiune.

În susținerea cerințelor sale, apelantul a invocat că, a recunoscut vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii și regretă de cele întâmplate, fapt ce se probează prin faptul că el, la 24 februarie 2015, fiind citat, benevol s-a prezentat la organul de drept și a recuperat prejudiciul material succesorului părții vătămate, mai mult, toate probele din dosar au fost administrate cu participarea acestuia și se bazează exclusiv pe declarațiile sale și a inculpatului Dimitrenco S., ceea ce demonstrează că a relatat sincer toate circumstanțele în fața organului de urmărire penală și a instanței de judecată.

În ce privește individualizarea pedepsei, inculpatul a specificat, că pedeapsa aplicată în privința sa este exagerat de aspră, neobiectivă și neîntemeiată.

În acest context, apelantul a specificat că, ilegalitatea și imoralitatea acțiunilor părții vătămate au provocat infracțiunea, care reprezintă o circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 Cod penal, care urma să fie luată în considerație de către instanța de judecată, mai mult, prima instanță la compartimentul individualizării pedepsei, nu a luat în considerație și comportamentul acestuia în timpul și după săvârșirea infracțiunii, de scopul pedepsei, că a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, la locul de trai se caracterizează pozitiv, iar fapta a fost depistată exclusiv din declarațiile inculpaților.

Astfel, în opinia apelantului, cele menționate supra reprezintă circumstanțe excepționale, care urmau să fie luate în considerație la capitolul individualizării pedepsei.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 12 aprilie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, la individualizarea pedepsei stabilite, prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, și anume că, infracțiunile săvârșite de inculpat fac parte din categoria infracțiunilor grave și mai puțin grave, de personalitatea inculpatului care la locul

de trai se caracterizează satisfăcător, fără antecedente penale, infracțiunile săvârșite în loc public, soldate cu consecințe grave – decesul unei persoane, repararea prejudiciului material succesorului părții vătămate, care nu are față de inculpat careva pretenții de ordin moral, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpaților.

Drept circumstanță atenuantă în speță fiind corect reținută căința sinceră a inculpatului, nefiind prezente careva circumstanțe agravante.

Astfel, instanța de apel reieșind din circumstanțele menționate a stabilit că, prima instanță corect a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă prin aplicarea în privința acestuia a pedepsei închisorii.

Instanța de apel a enunțat, că prima instanță pe deplin a ținut cont de prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, art. 84 alin. (1) Cod penal, corect reducând limitele maxime și minime de pedeapsă stabilite de normele incriminate prin rechizitoriu, ori, pedeapsa aplicată inculpatului este una echitabilă, stabilită în limitele legii și direct proporțională cu gravitatea faptelor săvârșite, cu comportamentul inculpatului în timpul și după săvârșirea infracțiunii precum și atitudinea inculpatului față de infracțiunile săvârșite și consecințele acestora.

Argumentele apelantului, că la caz sunt prezente circumstanțele excepționale, prevăzute de art. 79 Cod penal, care ar permite instanței de a stabili lui Ceban C. pedeapsa sub limita minimă prevăzută în norma de sancționare, instanța de apel le-a respins, deoarece argumentele referitoare la faptul că, inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele săvârșite, a contribuit activ la descoperirea infracțiunilor, a reparat prejudiciul material cauzat prin infracțiune succesorului părții vătămate, nu pot fi reținute ca circumstanțe excepționale ale cauzei în sensul art. 79 alin. (1) Cod penal, conform căreia circumstanțele excepționale ale cauzei sunt legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportamentul lui în timpul și după consumarea infracțiunii, alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, pe când astfel de circumstanțe la caz nu s-au stabilit.

Mai mult, pentru recunoașterea vinovăției și depunerea cererii pentru a fi examinată cauza penală în procedura simplificată, inculpatul a beneficiat de reducere cu o treime din limitele pedepselor stabilite în normele de incriminare, iar aceste circumstanțe nu pot fi calificate ca excepționale.

Faptul că săvârșirea infracțiunii de către inculpat a fost provocată de acțiunile victimei, nu poate fi reținută ca o circumstanță excepțională care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei.

În aceeași ordine de idei, reieșind din circumstanțele săvârșirii infracțiunilor de către inculpatul Ceban C., comportamentul acestuia în timpul și după săvârșirea infracțiunii, de urmările survenite după faptele prejudiciabile, instanța de apel a considerat că, în privința inculpatului nu este posibil de suspendat executarea pedepsei în temeiul art. 90 Cod penal, ori, scopul pedepsei penale de corectare și reeducare a vinovatului nu va fi atins prin prisma acestei instituții.

Totodată, instanța de apel a respins și argumentele succesorului părții vătămate, precum că pedeapsa aplicată în privința inculpatului este prea blândă, ca neîntemeiate, la fel și argumentele inculpatului că în privința acestuia a fost

aplicată o pedeapsă prea aspră raportată la acțiunile acestuia în timpul și după săvârșirea infracțiunilor.

5. Avocatul Rusev Serghei în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia în latura stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Ceban C. să fie condamnat:

- în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale;

- în baza art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 3 luni închisoare;

- în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 luni închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 79 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni al pedepselor aplicate, sub limita minimă prevăzută de legea penală, să fie aplicate prin cumul parțial, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii definitive să fie suspendată condiționat pentru o perioadă maximă de probațiune.

Pedeapsa sub formă de amendă să fie executată de sine stătător.

În susținerea cerințelor enunțate, apărarea a invocat că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel referitor la individualizarea pedepsei, iar pedepsele aplicate au fost individualizate contrar prevederilor legale.

În acest context și cu trimitere la prevederile art. art. 70, 76, 78 Cod penal, precum și pct. 10 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8. din 11 noiembrie 2013 „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”, recurentul a menționat că, odată ce instanțele de fond au stabilit în speță doar prezența circumstanțelor atenuante – recunoașterea vinovăției, căința sinceră și repararea prejudiciului material, acestea urmau să stabilească inculpatului Ceban C. pedepse pentru infracțiunile săvârșite anume la limitele minime stabilite de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, ori, instanța de apel greșit a menținut soluția primei instanțe care a aplicat limitele minime doar la infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la restul infracțiunilor pedepsele fiind aplicate aproape de limitele maxime.

Totodată, recurentul a specificat, că instanțele de fond urmau să rețină drept circumstanță atenuantă ilegalitatea și imoralitatea acțiunilor părții vătămate, deoarece din declarațiile inculpatului Ceban C. rezultă că, anume Axenti O. prin comportamentul său imoral a provocat acțiunile inculpatului Ceban C., ceea ce se explică prin faptul că, partea vătămată fiind în stare de ebrietate, fără nici un motiv a început să-l numească pe Ceban C. cu cuvinte necenzurate, precum și a început să-l tragă de scurtă.

Astfel, în opinia recurentului, instanțele de fond la compartimentul individualizării pedepsei nu au apreciat și nu au luat în considerație comportamentul inculpatului Ceban C. în timpul și după săvârșirea infracțiunilor, de scopul pe care l-a avut, pentru prima dată a săvârșit o infracțiune și la locul de trai se caracterizează pozitiv, fapta a fost descoperită datorită cooperării active cu organul de urmărire penală, ori, consideră recurentul, ca toate aceste circumstanțe sunt excepționale însă instanțele de fond fără argumentare au indicat că nu le-au stabilit.

De asemenea, apărarea a indicat că, inculpatul a conștientizat pe deplin consecințele acțiunilor sale, aflarea în stare de arest în faza de urmărire penală i-a permis să înțeleagă pe deplin cât de severă poate fi pedeapsa privativă de libertate, ori, susține recurentul, în privința acestuia este posibilă aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal,

Prin urmare, apărarea a considerat că, reieșind din experiența trecută și personalitatea lui Ceban C., acesta poate fi corectat fără a fi privat de libertate, adică în privința acestuia urmează a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal.

6. Asupra recursului declarat, au depus referință procurorul și avocatul succesului părții vătămate, Dumitran I., care au solicitat inadmisibilitatea acestuia, din motiv că temeiurile invocate de recurent nu și-au găsit confirmare în speță, iar decizia atacată a instanței de apel este una legală și întemeiată.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Cu referire la speța examinată, Colegiul penal evidențiază, că din conținutul recursului declarat, rezultă că apărarea critică decizia contestată sub aspectul temeiurilor prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazurile când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Examinând argumentele formulate de apărare, Colegiul penal concluzionează asupra netemeinicii acestora, din următoarele motive.

În raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a statuat pe constatarea și aprecierea circumstanțelor de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului de către prima instanță, just și argumentat ținând cont de prevederile art. art. 7, 61, 75, 84 Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, și anume, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunilor săvârșite, care fac parte din categoriile infracțiunilor grave și mai puțin grave, de persoana inculpatului, care a recunoscut vina, se căiește sincer, a

solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, anterior nu a fost judecat, infracțiunile au fost săvârșite în public, care s-au soldat cu consecințe grave, *decesul unei persoane*, a reparat prejudiciul material, de exigențele individualizării pedepsei penale și just a ajuns la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc în condițiile aplicării pedepsei închisorii, ce va atinge scopul restabilirii echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În conformitate cu art. 79 Cod penal, stabilirea pedepsei sub limita minimă sau a unei pedepse mai blânde, care nu este prevăzută în sancțiunea articolului corespunzător din Codul penal, în baza căruia este încadrată infracțiunea, se admite luând în considerare personalitatea vinovatului, în cazul existenței circumstanțelor excepționale, legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea infracțiunii.

În spiritul acestei norme penale, se înțelege că trebuie să existe ori în împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională, ori în datele privind personalitatea infractorului, circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări de lucruri, care constituie excepție de la starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului.

Împrejurările obișnuite sunt cele care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor și nu pot fi considerate excepționale.

Ca excepționale, instanța urmează să stabilească astfel de împrejurări care

micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și date privind personalitatea făptuitorului (grad de invaliditate - I, II (persoana cu dezabilități severe și accentuate), merite deosebite față de societate, alte circumstanțe de importanță majoră).

În cazul stabilirii unor asemenea împrejurări, instanța de judecată este obligată să indice în sentință care anume circumstanțe ale cauzei sunt considerate excepționale și în corelație cu care date despre persoana vinovatului ele servesc drept temei pentru aplicarea art. 79 Cod penal.

Cu referire la speța dedusă judecătii, Colegiul penal conchide, că instanța de apel corect a constatat că, recunoașterea vinovăției, căința sinceră, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, recuperarea prejudiciului material cauzat prin infracțiune, nu pot fi reținute în speță ca circumstanțe excepționale în sensul art. 79 alin. (1) Cod penal, mai mult, faptul că săvârșirea infracțiunii de către inculpat a fost provocată de acțiunile victimei, nu poate fi reținut ca o circumstanță excepțională care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei.

Ținând cont de explicațiile din literatura de specialitate privind condițiile aplicării circumstanțelor excepționale, dar și potrivit practicii unitare în domeniu, instanța de recurs remarcă corectitudinea concluziei instanței de apel privind lipsa temeiurilor de aplicare în speță a prevederilor art. 79 Cod penal.

Reieșind din faptul, că inculpatul Ceban C. a săvârșit infracțiuni care potrivit art. 16 Cod penal se referă la categoriile infracțiunilor grave și mai puțin grave, instanța de apel a respectat și prescripțiile statuate la art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă, în limitele legii și direct proporțională cu gravitatea faptelor săvârșite, cu comportamentul acestuia în timpul și după săvârșirea infracțiunii și atitudinea lui față de infracțiunile săvârșite și consecințele acestora.

În aceeași ordine de idei, ținând cont de circumstanțele enunțate supra, Colegiul penal consideră întemeiată concluzia instanței de apel și în privința suspendării executării pedepsei închisorii, instituție care în cazul dat este inaplicabilă, ori, scopul pedepsei penale de corectare și reeducare a vinovatului nu va fi atins prin aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Alegația recurentului prin care se susține că, instanța de apel la compartimentul individualizării pedepsei, având în vedere stabilirea în speță doar a circumstanțelor atenuante, în temeiul art. 78 alin. (1), (4) Cod penal, urma să-i aplice inculpatului Ceban C. pedeapsă în baza art. art. 287 alin. (2) lit. b), 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, la limita minimă, Colegiul penal o consideră neîntemeiată, și opozabil acesteia relevă că, dispoziția enunțată la lit. a) alin. (1) art. 78 Cod penal,

într-adevăr prevede că, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă, ulterior de către legiuitor fiind descrise trei cazuri a), b), c) în care pedeapsa se reduce sau se schimbă dintre care, caracterul *obligatoriu* revenind doar situației de la lit. c), în care lipsește cuvântul „*poate*”.

Astfel, activitatea instanțelor de fond privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul inculpatului este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Cât privește critica subsidiară invocată de recurent precum că instanța de apel la judecarea apelului declarat de inculpat nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Prin urmare, Colegiul penal constată că, concluzia instanței de apel corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, aceasta fiind motivată și aplicată în limitele legii, motiv din care se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul Rusev S. în numele inculpatului Ceban C., ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de avocatul Serghei Rusev în numele inculpatului Constantin Ceban, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 12 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui *Ceban Constantin Andrei*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 noiembrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev